

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En zij hebben aan den Zoon des menschen gedaan zooals zij begeerden; en Hij heeft Zijne macht aan de rechterhand Zijner heerlijkheid genomen, en regeert thans in de hemelen, en zal regeeren totdat Hij op aarde nederdaalt om Zijne vijanden onder Zijne voeten te leggen, welke tijd nabij is.

OPENBARING DOOR JOSEPH, DEN ZIENER.

DE VADER EN DE ZOON.

Een leerstellige verklaring door het Eerste Presidentschap
en de Twaalven.

De Schriften verklaren duidelijk en herhaaldelijk dat God de Schepper is der aarde en van de hemelen en van alle dingen die daarin zijn. In dusdanig uitgedrukten zin is de Schepper een Organiseerder. God schiep de aarde als een georganiseerde sfeer; maar zeer zeker schiep Hij niet, verstaan in den zin van het brengen in haar eerste bestaan, de oorspronkelijke elementen, of de stoffen waaruit de aarde bestaat, want „de elementen zijn eeuwig.” (Leer en Verb. 93 : 33).

Zoo is ook het leven eeuwig en niet geschapen; maar het leven, of de tot het leven behorende kracht, kan in de georganiseerde stof zijn doorgedrongen, ofschoon de onderdeelen van het proces niet aan de menschen zijn geopenbaard. Zie voor toelichtende voorbeelden: Gen. 2 : 7; Mozes 3 : 7; en Abraham 5 : 7. Elk dezer schriftuurplaatsen zegt dat God den adem des levens blies in de lichamen van beesten en vogels (Mozes 3 : 19). God toonde aan Abraham „de intelligenties die georganiseerd waren eer de wereld was;” en onder „intelligenties” hebben wij persoonlijke „geesten” te verstaan (Abraham 3 : 22, 23); niettegenstaande wordt ons ook uitdrukkelijk verteld dat intelligentie het licht der waarheid is, hetwelk niet werd geschapen of gemaakt, en zulks ook inderdaad niet kon. (Leer en Verb. 93 : 29).

De term „Vader”, toegepast op de Godheid, komt in de Heilige Schrift voor met duidelijk onderscheiden meeningen. Elk der vier aanduidingen, uitgelynd in de volgende behandeling, dient nauwkeurig te worden gescheiden.

1. „VADER” ALS LETTERLIJKE OUDER.

Schriftuurplaatsen die de algemeene aanduiding belichamen. — letterlijk die van Vader — zijn te talrijk en te afdoende om aanhaling

te vereischen. De bedoeling van deze schriftuurplaatsen is om aan te toonen dat God de Eeuwige Vader, die wij aanduiden met den verheven naam-titel „Elohim” de letterlijke Vader is van onzen Heer en Zaligmaker Jezus Christus, alsmede van de geesten van het menschelijk geslacht. Als volgt lezen wij in den Brief aan de Hebreëen: „Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?” (Hebr. 12 : 9). Met het oog op dit feit worden wij door Christus onderwezen te bidden: „Onze Vader die in de hemelen zijt! Uw' naam worde geheiligd.”

Jezus Christus past beide titels „Zoon” en „Vader” op zichzelf toe. In bijzonderheden uitgeduid zeide Hij inderdaad tot den broeder van Jared: „Zie ik ben Jezus Christus. Ik ben de Vader en de Zoon.” (Ether 3 : 4). Jezus Christus is de zoon van Elohim, in den zin van beide, zoowel geestelijke, als lichamelijke nakomeling; dat is te zeggen, Elohim is letterlijk de Vader van den geest van Jezus Christus, en eveneens van het lichaam waarin Jezus Christus Zijne zending in het vleesch volbracht, en welk lichaam stierf aan het kruis, en nadien door middel van het proces der opstanding opgewekt werd, en thans de onsterfelijke tabernakel is van den geest van onzen Heer en Zaligmaker. Geen meer uitgebreide uitlegging van den titel „Zoon van God” als toegepast op Jezus Christus, schijnt ons noodzakelijk.

2. „VADER” ALS SCHEPPER.

Een tweede schriftuurlijke beteekenis van „Vader” is die van Schepper, in passages met betrekking tot elkeen der Godheid, als „de Vader” der hemelen en der aarde, en alle dingen die daarin zijn” (Ether 4 : 7; zie ook Alma 11 : 38, 39, en Mosiah 15 : 4).

God is niet de Vader van de aarde, beschouwd als een der werelden der ruimte, noch van de hemelsche lichamen in hun geheel of ten deele, noch van de onbezielde voorwerpen en van de planten en de dieren op de aarde, in dien letterlijken zin als waarin Hij de Vader is der geesten van het menschedom. Daarom dienen schriftuurplaatsen waarin naar God in eenig opzicht wordt verwezen als de Vader der hemelen en der aarde, verstaan te worden als te willen zeggen dat God de Maker is, de Organiseerder, de Schepper, der hemelen en der aarde.

In deze bedoeling, zooals de samenhang in elk der gevallen aantoonst, wordt Jehova, welke is Jezus Christus, de Zoon van Elohim, „de Vader” genoemd, en zelfs „de eeuwige Vader der hemelen en der aarde” (zie passages tevoren aangehaald, en eveneens Mosiah 16 : 15). Met soortgelijke bedoeling wordt Jezus Christus de „Eeuwige Vader” genoemd in Jes. 9 : 6; welke tekst vergeleken kan worden met 2 Nephi 19 : 6).

Dat Jezus Christus, wien wij eveneens kennen als Jehova, de uitvoerder was van den Vader, Elohim, in het werk der schepping, wordt

aangetoond in het boek „Jezus de Christus”, hoofdstuk 4. Jezus Christus, de Schepper zijnde, wordt overal in den zin zooals bovenstaand is verklaard, de Vader genoemd; en aangezien Zijne scheppingen van eeuwigen aard zijn, wordt Hij zeer juist genoemd de „Eeuwige Vader van hemel en aarde.”

3. JEZUS CHRISTUS DE „VADER” VAN HEN DIE IN ZIJN EVANGELIE VERBLIJVEN.

Een derden zin waarin Jezus beschouwd wordt als de „Vader” heeft betrekking op de verwantschap tusschen Hem en hen die Zijn evangelie aanvaardden, en daardoor erfgenamen des eeuwigen levens werden. Hier onder volgen enkele schriftuurplaatsen die deze beteekenis toelichten.

In het ernstig gebed opgeofferd, juist vóór Zijne intrede in Gethsemane, smeekte Jezus Zijnen Vader ten behoeve van degenen die de Vader Hem gegeven had, in het bijzonder de apostelen en, meer in het algemeen, allen die het evangelie zouden gelooven en daarin zouden verblijven, door de bediening van die apostelen. Lees in onzes Heeren eigen woorden de hoogheilige bevestiging dat zij, voor wien Hij in het bijzonder bad, Zijne eigenen waren, en dat Zijnen Vader dezelve aan Hem gegeven had: „Ik heb Uwen naam geopenbaard den menschen die Gij mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uwe, en Gij hebt ze mij gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard. Nu hebben zij bekend, dat alles, wat Gij mij gegeven hebt, van U is; want de woorden, die Gij mij gegeven hebt, heb ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd, dat Gij mij gezonden hebt. Ik bid voor hen; ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen die Gij mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe; en al het mijne is Uwe, en het Uwe is mijne; en ik ben in hen verheerlijkt. En ik ben niet meer in de wereld, maar deze zijn in de wereld, en ik kome tot U, Heilige Vader! bewaar ze in Uwen naam, die Gij mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, gelijk als Wij. Toen ik met hen in de wereld was, bewaarde ik ze in Uwen naam. Die Gij mij gegeven hebt, heb ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld werde. (Joh. 17:6-12).

En verder: „En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in mij gelooven zullen. Opdat zij allen één zijn, gelijkerwijs Gij, Vader! in mij, en ik in U, dat ook zij in ons één zijn; opdat de wereld geloove dat Gij mij gezonden hebt. En ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij mij gegeven hebt; opdat zij mijne heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij mij gegeven hebt; want Gij hebt mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld.”

Aan Zijne geloovige dienstknechten in deze bedeeeling heeft de Heer gezegd: „Vreest niet, kleine kinderen, want gij zijt Mijn, en Ik heb

de wereld overwonnen, en gij zijt van hen die Mij de Vader gegeven heeft." (Leer en Verb. 50:41).

Zaligheid is alleen verkrijgbaar door accoord te gaan met de wetten en verordeningen van het evangelie; en allen die zoodanig gezaligd zijn, worden zonen en dochteren van God in zeer bijzonderen zin. In eene openbaring gegeven door Joseph den Profeet, tot Emma Smith, richtte de Heer zich tot de vrouw als „Mijne dochter," en zeide: „waarlijk Ik zeg tot u, al degenen welke Mijn evangelie ontvangen, worden zonen en dochteren in Mijn koninkrijk" (Leer en Verb. 25:1). In vele gevallen heeft de Heer zich tot menschen gericht als Zijne zonen (o.a. Leer en Verb. 9:1; 34:3; 121:7).

Dat door gehoorzaamheid aan het evangelie de menschen zonen van God kunnen worden, beide als zonen van Jezus Christus, en door Hem, als zonen van Zijnen Vader, wordt duidelijk gemaakt in vele openbaringen in de tegenwoordige bedeeing. Aldus lezen wij in eene uiting van den Heer Jezus Christus tot Hyrum Smith in 1828: „Zie, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben het leven en het licht der wereld. Ik ben dezelfde die tot de Mijnen kwam en de Mijnen ontvingen Mij niet; Doch voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dat zooveel als Mij ontvangen, wil Ik macht geven zonen Gods te worden, zelfs die in Mijnen naam gelooven. Amen." (Leer en Verb. 11:28-30). Tot Orson Pratt sprak de Heer door Joseph den Ziener, in 1830: „Mijn zoon Orson, geef gehoor en luister en merk op wat Ik tot u zeggen zal, Ik de Heere God, zelf Jezus Christus, uw Verlosser; het licht en het leven der wereld; een licht dat in de duisternis schijnt en de duisternis begrijpt het niet; die de wereld zoo lief had dat Hij zijn eigen leven gaf, opdat zoo velen als er zouden gelooven de zonen van God mochten worden: daarom zijt gij Mijn zoon. (Leer en Verb. 34:1-3). In 1830 richtte de Heer zich aldus tot Joseph Smith en Sidney Rigdon: „Luistert naar de stem van den Heer uwen God, zelfs de Alpha en de Omega, het begin en het einde, wiens loopbaan een eeuwige rondte is, dezelfde heden als gisteren, en voor altijd. Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God, die voor de zonden der wereld gekruisigd werd, zelfs voor zooveel als in Mijnen naam zullen gelooven, opdat zij de zonen van God mogen worden, zelfs één in Mij, gelijk Ik in den Vader ben, gelijk de Vader één in Mij is, opdat wij één mogen zijn." (Leer en Verb. 35:1-2). Overweeg eveneens het volgende, gegeven in 1831: „Geef gehoor en luister naar de stem van Hem die van alle eeuwigheid is, de groote IK BEN zelfs Jezus Christus, het licht en het leven der wereld; een licht dat in de duisternis schijnt en de duisternis begrijpt het niet; dezelfde die in het midden des tijds tot de Mijnen kwam, en de Mijnen ontvingen Mij niet; doch aan zooveel die Mij ontvingen, gaf Ik macht Mijne zonen te worden, en desgelijks wil ik aan zooveel als Mij

ontvangen willen, macht geven Mijne zonen te worden." (Leer en Verb. 39:1-4). In eene openbaring door Joseph Smith, gegeven in Maart 1831, lezen wij: „Want voorwaar zeg Ik u, dat Ik de Alpha en de Omega ben, het begin en het einde, het licht en het leven der wereld; een licht dat in de duisternis schijnt, en de duisternis begrijpt het niet. Ik kwam tot de Mijnen, en de Mijnen ontvingen Mij niet; doch aan zoo velen als er Mij ontvingen, gaf Ik macht vele wonderen te doen, en de zonen van God te worden, en zelfs aan hen die in Mijnen naam gelooven gaf Ik macht het eeuwige leven te verkrijgen." (Leer en Verb. 45:7-8).

Een krachtige verklaring van deze verwantschap tusschen Jezus Christus als de Vader en hen die accoord gaan met de vereischten van het evangelie, als Zijne kinderen, was gegeven door Abinadi, eeuwen vóór des Heeren geboorte in het vleesch: „Nu, ik zeg tot u: Wie zal zijn geslacht verklaren? Ziet, ik zeg tot u, wanneer zijne ziel tot een offer voor onze zonden gesteld zal zijn, zoo zal hij zijn zaad zien. En nu, wat zegt gij? En wie zal zijn zaad zijn? Ziet, ik zeg tot u, dat wie ook de woorden der profeten gehoord heeft, ja, al de heilige profeten, die geprofeteerd hebben aangaande de komst des Heeren; ik zeg tot u, dat al degenen die naar hunne woorden geluisterd hebben, en geloofden dat de Heere zijn volk zoude verlossen, en hebben uitgezien naar dien dag voor eene vergeving hunner zonden, ik zeg u, dat deze zijn zaad zijn, of de erfgenamen van het koninkrijk Gods. Want dezen zijn degenen, wier zonden hij gedragen heeft; deze zijn degenen, voor wie hij gestorven is, om hen te verlossen van hunne overtredingen. En nu zijn deze niet zijn zaad? En zijn het niet de profeten, allen die hunnen mond geopend hebben om te profeteeren, en niet in overtreding gevallen zijn? Ik meen al de heilige profeten sedert de grondlegging der wereld? Ik zeg, deze zijn zijn zaad. (Mosiah 15:10—12).

In tragische tegenstelling met den gezegenden staat van hen die kinderen van God worden door gehoorzaamheid aan het evangelie van Jezus Christus, is die van de niet-wedergeborenen, die in het bijzonder kinderen van den duivel worden geheeten. Aanmerk de woorden van Christus, nog in het vleesch zijnde, tot zekere goddelooze Joden die er zich op beroemden Abrahams zaad te zijn: „Indien gij Abrahams kinderen waart, zoo zoudt gij de werken van Abraham doen Gij doet de werken uws vaders Indien God uw vader ware, zoo zoudt gij mij lief hebben Gij zijt uit den vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen." (Joh. 8:39, 41, 42, 44). Aldus wordt de Satan aangeduid als de Vader van de goddeloozen, ofschoon wij geen persoonlijke verwantschap kunnen veronderstellen tusschen hem en hen. Een gecombineerde toelichting, aantoonende dat de rechtvaardigen de kinderen zijn van God, en de

godeloozen de kinderen van den duivel, verschijnt in de gelijkenis van het onkruid: „Het goede zaad zijn de kinderen des koninkrijks, en het onkruid zijn de kinderen des boozen.” (Math. 13 : 38).

Men kan kinderen worden van Jezus Christus door opnieuw te worden geboren — geboren uit God, zooals het geïnspireerde woord zegt: „Die de zonde doet, is uit den duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zoude. Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; want hij is uit God geboren. Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar. Een iegelijk, die de rechtvaardigheid niet doet, die is niet uit God, en die zijnen broeder niet lief heeft.” (1 Joh. 3 : 8—10).

Zij die uit God geboren zijn door gehoorzaamheid aan het evangelie, en zich onverschrokken toewijden aan de rechtvaardigheid, zullen verheffing bekomen, zelf tot den staat der Godheid. Van de zoodanigen lezen wij: „Daarom, gelijk geschreven is, zij zijn Goden, zelfs de zonen Gods.” (Leer en Verb. 76 : 58; vergelijk 132 : 20 en zie voor tegenstelling vers 17 van dezelfde afdeeling; zie eveneens vers 47). En toch, ofschoon zij Goden zijn, blijven zij onderdanig aan Jezus Christus als hunnen Vader in deze verheven verwantschap; en zoo lezen wij in het vers volgende op de boven gestelde aanhaling: „en zij zijn van van Christus, en Christus is van God.” (76 : 59).

Door de nieuwe geboorte — die van water en geest — kan het menschdom kinderen worden van Jezus Christus, zijnde door de midelen door Hem voorzien „gewonnen zonen en dochteren van God” (Leer en Verb. 76 : 24). Deze hoogheilige waarheid wordt verder bevestigd in de woorden van Jezus Christus, gegeven door Joseph Smith in 1833: „En nu, voorwaar zeg Ik tot u, Ik was in den beginne bij den Vader, en ben de Eerstgeborene; en al degenen die uit Mij geboren zijn, zijn deelnemers aan Zijne heerlijkheid, en zijn de Kerk des Eerstgeborenen.” (Leer en Verb. 93 : 21, 22). Voor een dusdanig figuurlijk gebruik van de term „gewonnen” met betrekking van hen die uit God geboren zijn, zie men Paulus' verklaring; „want in Christus Jezus heb ik u door het evangelie geteeld.” (1 Cor. 4 : 15). Een daarmede overeenstemmend voorbeeld van zoonschap, verkregen door rechtvaardigen dienst, wordt gevonden in de openbaring, betrekking hebbende op de orde en functies van het Priesterschap, gegeven in 1832: „Want die alzo getrouw zijn in het verkrijgen van deze twee Priesterschapen, waarvan Ik gesproken heb, en de verheerlijking hunner roeping, worden door den Geest geheiligd tot de vernieuwing hunner lichamen; en zij worden zonen van Mozes en Aäron, en het zaad van Abraham, en de Kerk en het Koninkrijk, en de uitverkorenen Gods,” (Leer en Verb. 83 : 33, 34).

Als het juist is van hen die het evangelie aanvaardden en daarin verblijven, als de zonen en dochters van Christus, — en de Schriften zijn omtrent deze zaak duidelijk en kunnen niet worden ter zijde gezet, of ontkend — dan is het even zoo juist en volkomen bestaanbaar om te spreken van Jezus Christus als de Vader van de rechtvaardigen, die Zijne kinderen geworden zijn, waarvan Hij de Vader is gemaakt door de tweede geboorte — de wedergeboorte van den doop.

(Wordt vervolgd).

„SPREEK GEEN LASTER.”

Gevaarlooze babbel omtrent iemands naaste kan, zoolang de schadelijke opmerking daaruit wordt teruggehouden, alleen den babbelaar nadeel doen, in zooverre dat het een totaal verlies is van goede tijd en werkkraft. Evenwel echter is het in elk geval de plicht van verantwoordelijke vrouw, op te passen dat geen enkel karakter in haar huis wordt aangevallen, of wel dat zij zelf daar aanleiding toe geeft, dat geene critiek wordt geduld om te ontwaarden in booze laster, en dat iedereen het voorrecht geschonken wordt om hetgeen omtrent iemand gezegd wordt, te mogen betwijfelen. Voor vriendelijke menschen is zulks gemakkelijk genoeg, terwijl het voor de andere soort de moeite loont zulks aan te kweken. Want ongetwijfeld oefenen praatjes van een kwaadaardig karakter tot op groote hoogte een slechten invloed uit op de samenstellingen van het onderling verkeer, verbitteren de betrekkingen, en benadeelen op onzegbare wijze onschuldige en onbewuste personen. Wanneer er in wordt volhard is het eene misdaad waarvoor ternauwernood eenige straf hard genoeg is. Leugens zijn opmerkenswaardig moeilijk te dooden en ook eveneens moeilijk om na te vorschen waar ze oorspronkelijk vandaan komen. Dit wil evenwel niet zeggen dat wij nimmer over onze naasten mogen spreken of, beter allicht, de daden van hen mogen bespreken. Wij zouden met mogelijkheid niet kunnen leven in eene gemeenschap, tenzij de stem absolute zwijgen was opgelegd, zonder het te doen. Het is slechts een pleidooi voor grooter edelmoedigheid, ook in onze private, ongeuite oordeelen jegens onze naasten. Wanneer wij ons slechts konden herinneren dat wij, om te oordeelen, beide de persoon en de omstandigheden dienen te kennen, dan zou ons dat reeds grootelijks helpen. Hoe dikwijls hebben wij ons niet in onze geheime gedachten beschaamd gevoeld, wanneer een vloed van onverwacht licht iemand heeft tentoongesteld, die wij dan leerden kennen in een perspectief waarvan wij nimmer hadden gedroomd. Welke onverwachte heldhaftigheid was het waarmede wij zoo onverwachts kennis maakten! Zelfs zoodanige ondervindingen laten na een duurzamen indruk bij ons te vestigen, of ons wijzer te maken, en ons minder haastig te doen oordeelen.

Ofschoon vanaf onheugelijke tijden de vrouwen beschuldigd zijn geworden als ten opzichte hiervan de voornaamste schuldigen te zijn, niemand die iets aangaande de mannen kent en weet zal hen dien-aangaande voor onschuldig houden. De meesten onzer hebben somtijds verwonderd gestaan bij de laagheden en ordinaire dingen die de grootste aandacht in beslag kunnen nemen van de meesten der intelligentste mannen. Zelfs de grootste intellecten zijn daar vatbaar voor. En wanneer hen het oordeel gegeven wordt over een ander wezen dan maken ze over het algemeen daar geen verontschuldiging voor, noch ontbreekt het hun taal dan aan veroordeeling en strengheid. Hebben zij een grief jegens een of andere medezondaar, dan zijn ze er gewoonlijk vlug bij om hem alle deugd te ontzeggen, en geven hem gaarne ter lastering over. Dikwijls gevoelen mannen een haat en vijandschap, waarbij vergeleken, die der vrouwen nog palen en perken kent. Hoe dikwijls hoort men niet zeggen: „Hoe kreeg die en die dat en dat baantje?” „Een achterdeurtje natuurlijk; er is niets in hem zelve wat een zoodanige aanstelling zoude rechtvaardigen.” De heele geschiedenis is een onverkwikkelijke comédie van manieren, of beter gezegd allicht, van gebrek aan manieren, en geen der sexen heeft recht om de andere te beschuldigen. Anderen te lasteren hebben beide gemeen; en voor ieder van ons kan het als aanbevolen worden aangemerkt, om in onze betrekkingen tot anderen, onze tong in toom te houden, dat onbedwingbaar lid, wat noch vrouw, noch man, in staat schijnt geheel te temmen.

PHYLLIS ROWLAND IN „THE CHRISTIAN WORK”.

Een lieve oude dame aan wie gevraagd werd hoe zij zulk een aangenaam en liefelijk uiterlijk wist te behouden, en welk soort van parfum enz. zij daarvoor gebruikte, antwoordde met waardigheid: „Ik gebruik voor de lippen, waarheid; voor de stem, het gebed; voor de oogen, vriendelijkheid; voor de handen, vrijgevigheid; voor mijn figuur, oprechtheid; en voor mijn hart, liefde.”

DE WEG TOT DEN VREDE.

De Vrede moet — zoo wordt gezegd —
Den vijand worden opgelegd;
Nee, vrienden, daar is slechts één weg
Tot vrede, die van overleg.

Meester CONSTANTIJN.

Uit Vrede door Recht.

DE STAR.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GODSDIENSTIGE VRAAGSTUKKEN.

uit

„MILLENNIAL STAR.”

De persverslagen (in Engeland) vertellen ons dat de Bisschop van Londen, met toestemming van den aartsbisschop van Canterbury en York, en met medewerking van andere bisschoppen, stappen heeft gedaan om eene beweging op touw te zetten voor een „Nationale Zending van Bekeering en Hoop.” In een gepubliceerde mededeeling, wordt van het onderwerp en het doel der zending gezegd, „waar te maken de profetie, lang geleden gesproken door Jeremia, en herhaald door den schrijver van den brief aan de Hebreëen, dat de dag komen zoude dat „elkeen den Heere zoude kennen, van af den kleinste tot den grootste.” Een centralen raad, bestaande uit zeventig leden, waarvan de bisschop de leider is, is gevormd geworden, en deze raad vraagt zeer ernstig de gebeden van heel de geestelijkheid en al het volk door heel het land, dat hunne vergaderingen in verband met dit werk hen, het eerst van alles, leiden mogen tot dieper besef en klaarder gezicht van wat geacht wordt den nood der kerk te zijn van dezen tijd.

De woorden van den Bisschop van Lichtfield worden aangehaald om aan te toonen dat de pogingen van dezen herfst eerder dienen te worden beschouwd als een begin dan wel als het hoogtepunt. Dan gaat hij voort: „Als dan de Nationale Zending eerder beschouwd dient te worden als een begin dan als een eind, een voorbereiding voor de groote beantwoording aan Gods oproep, eerder dan een totaal en afdoend pogen, dan dient er klaarblijkelijk een groote verscheidenheid van wijzen te zijn. Als een algemeenen regel behoort er meer nadruk te worden gelegd op het gebed dan op de prediking, en zeer zekerlijk wenschen wij de daarstelling van een sterk, compleet en helder evangelie, veel liever dan een schijnschoon iets, wat de zinnen in beweging brengt.”

In de geschiedenis doen er zich vele treffende voorbeelden voor van de tusschenkomst der Voorzienigheid in de zaken der volkeren, in antwoord op het gebed. Ninevé werd gespaard toen het volk zich tot den Almachtige bekeerde. Israël werd gered op het gebed van Mozes. Zóó opmerkenswaardig is de hand der Voorzienigheid in de geschiedenis, dat Franklin, die een streng geloovige was, in de nationale conventie van de Vereenigde Staten, in 1787, toen geen voort-

gang scheeu te kunnen worden gemaakt, met betrekking tot eene overeenstemming tusschen de geconfedereerde kolonies, het gebed aanbeval als een middel om in deze zaken licht te verkrijgen. Hij richtte zich op de volgende wijze tot den President:

„Hoe is het gebeurd mijnheer de President dat, wyl wij zoo lang in de duisternis hebben rondgetast, en wij thans op het punt staan om van elkander te gaan, zonder de groote oogmerken van onze samenkomst te hebben volbracht, wij tot heden toe niet éénmaal er aan hebben gedacht, om nederig tot den Grooten Vader des Lichts te gaan, opdat Hij ons verstand moge verlichten? In het begin van den strijd * * * toen wij gevoelig waren voor gevaar, steeg in deze zelfde zaal dagelijks ons gebed omhoog om de Goddelijke bescherming. Onze gebeden, mijnheer de President, werden toen verhoord, en genadiglijk beantwoord.“

Franklin voer toen verder voort, zeggende dat „van nu af aan dienen gebeden te worden geofferd om de hulp des hemels en de zegeningen daarvan in te roepen bij onze besprekingen in deze zaal te houden, alvorens wij onze zaken trachten te volvoeren.“ Deze motie werd aangenomen.

God hoort en beantwoordt de gebeden ten behoeve der volkeren zoowel als de persoonlijke gebeden, en de gedachte die ten grondslag ligt aan de beweging ingesteld door den Bisschop van London is daarom in elk opzicht goed en juist.

Evenwel echter moet hierbij worden opgemerkt, dat alsdan ook een nationale bekeering dient te worden tentoongespreid, waarin namelijk het volk zich afkeert van datgene wat verkeerd is, en doende dat wat welbehagelijk is in de oogen van God. Is de Engelsche geestelijkheid gereed om zoodanige bekeering aan te bevelen? Een andere ware bekeering is er niet. Zich bedroefd te gevoelen onder het gewicht der nationale rampen, en te bidden voor het ophouden der kastijding, is geene bekeering, tenzij dan wanneer het gevolgd wordt door ernstig besluit om te eindigen met datgene te doen wat de kwade gevolgen heeft na zich gesleept.

De tegenwoordige oorlog, die oorzaak is geworden van de beweging zoo juist aangehaald, is de directe uitkomst van het militaire stelsel wat in sommige gedeelten van de wereld gehandhaafd is geweest met het doel de anti-christelijke stelling te ondersteunen, dat macht recht is. Zijn wij bereid ons van die leer af te keeren en van dat stelsel, en de vlag van den Vorst des Vredes onder het menschedom op te heffen? Zijn wij bereid om door middel van onze staatsmannen tot de wereld te zeggen dat, in zoovere het van ons afhangt, dit de laatste oorlog zal zijn in de geschiedenis van het menschelijk geslacht? Zijn wij bereid de beginselen toe te passen van de Bergrede, met betrekking tot onze persoonlijke en nationale zaken?

Verder, zijn wij bereid den Sabbatdag heilig te houden; onze zaken waarin het volk naar lichaam en ziel ten onder wordt gebracht, te sluiten, door dat zij slaven worden van sterke drank enz., zijn wij bereid medelijden te hebben met de armen, in plaats van hen te vertrappen in de modder? En voorts, zijn wij bereid Gods kinderen lief te hebben en te eeren, zooals wij ons zelve liefhebben? Zoo ja, dan zekerlijk mogen wij ons tot Hem keeren met bekeering en hoop; maar, tenzij wij ons bekeeren en onze bekeering bewijzen door een gewijzigd gedrag, is er geene hoop. De oordeelen des Almachtigen zullen voortgaan, totdat Zijne besluiten vervuld zijn. Wij vertrouwen ernstiglijk dat de beweging waarvan wij gesproken hebben, geleid zal worden met deze waarheid in het vooruitzicht, opdat het groote succes wat er van verwacht wordt, inderdaad moge worden verkregen.

Een ander kenmerk van de tegenwoordige godsdienstige bewegingen in het land, verdient eveneens opgemerkt te worden. De president van de Baptisten Vereeniging, de Eerwaarde Heer J. H. Shakespeare, bracht het volgende uit in eene inwijdingsrede te Manchester, waar hij pleitte voor eene nauwere gemeenschap tusschen de Nonconformisten. „Het is zeker”, zoo zei hij, „dat de dingen met ons niet goed gaan. Ik denk inderdaad dat de algemeene toestand ernstiger is dan wij bereid zijn te erkennen. Sommige jaren lang in het verleden is er, zonder onderbreking, een voortdurende achteruitgang geweest in het ledenaantal der Zondagsscholen, en tenzij zulks kan worden gestopt, moeten de Vrije Kerken ten slotte langzaam dood bloeden.” De heer Shakespeare bemerkte verder dat de secten-geest een idee is van achteruitgang, waar door eigen leden langzamerhand minder en minder op gelet wordt, en de predikanten van de verschillende verbindingen, beschouwen zichzelf liever als bedienaars van de Vrije Kerk, dan als die van een bijzondere secte. De reden van deze veranderde houding kan, het eerst van alles, gevonden worden in het feit dat noch de predikanten, noch de leden gevoelen dat zulks in overeenstemming is met de bedoeling van Christus. Wederom, „Het tegenwoordige stelsel veroorzaakt een enorm verlies van mannen en van geld, in de dorpen elkander verdringende, in de steden nuttelooze verspilling onzer krachten, elkander overal concurrentie aandoende. Dit schandaal dient te worden gestopt. Is het behoorlijk, om van Christelijk niet te spreken, dat in een typisch Engelsch dorpje een Anglikaansche Kerk is, een afdeeling der Baptisten, der Congregationalisten, der Wesleyanen, en in vele gevallen ook nog een Methodistisch kerkje? Wij kunnen nimmer onze volle krachten der natie wijden als wij ons in zoovele secten gaan onderverdeelen.” Aan het einde van zijne toespraak herinnerde hij zijn gehoor er aan dat „wij aan het begin staan van een nieuw tijdperk. De oorlog maakt reusachtige veranderingen. Vóór alles zullen er drie millioen menschen tot het burgerlijke leven

terugkeeren die de werkelijkheden van het leven en den dood in het aangezicht hebben gezien. Zij hebben een nieuwe maatstaf verkregen; nieuwe waarden, en zij hebben gezien hoe weinig er is om de Vrije Kerken van elkander te scheiden, wanneer het aankomt op paraden en oorlogsdienst. In dien dag, wanneer de Vrede zijn witte vleugelen opnieuw over de aarde uit zal spreiden, dan zal de Kerk die zijn ware gedaante zal behouden, die Kerk wezen welke in zich een groote en vereenigde roeping gevoelt, het geheel namelijk van het Christendom, en niet dat van een secte. „In de laatste dagen,” zegt God, „zullen uwe jongelingen gezichten zien, en uwe ouden zullen droomen droomen.”

De heer Shakespeare was de meening toegedaan dat al de verschillende godsdienstige secten behoorden in één te versmelten, en zoo wanneer de stem des volks over deze zaak zoude hebben te beslissen, dan zou die wel haast algemeen zijn voor ééne federatie, zoo niet voor samensmelting van al de verschillende godsdienstige genootschappen. Maar wat voor goed zoude dat doen? Verondersteld wordt dat de secten, wanneer vereenigd, een grootere kracht zouden vormen, dienstbaar tot opheffing van het zedelijk bewustzijn, meer dan wanneer zij gescheiden werken. Dit volgt echter in geenen deele. Scheidingen zijn somtijds even noodzakelijk als vereenigingen. De wereld is er door opgeschrikt uit zijn sluimer. De groote leiders van godsdienstige bewegingen zijn eene kracht geworden, omreden zij hooger stonden dan de menigte, en zijn in staat geweest om ten minste sommigen tot zich op te trekken op de hoogte waarop zij stonden.

Wat der secten van den tegenwoordigen dag ontbreekt, is de aanwezigheid van den Goddelijken Geest in die overgroote mate welke genoten werd door de Kerk van onzen Heer in de eerste eeuw. Als een regel gelooven zij niet eenmaal in die tegenwoordigheid, maar belachen dat idee. Sommigen der predikanten barsten in toorn uit wanneer er hen op gewezen wordt dat de Heer sommigen tot Apostelen verordineerde, sommigen tot profeten, sommigen tot Evangelisten, enz. voor de volmaking der heiligen, voor het werk der bediening, voor de opbouwning van het lichaam van Christus, „totdat wij allen komen tot de eenigheid des geloofs, en de kennis van den Zoon van God.” Met eenen ijver die onverklaarbaar schijnt, ontkennen zij, in directe tegenspraak met den Apostel Paulus, dat zulks Gods plan is voor de eenheid. Zij bespotten het idee van de gave des geloofs. Zoo lang zij eene zoodanige positie innemen, zijn en blijven zij machteloos in de wereld, hetzij zij vereenigd zijn of niet. De groote Roomsche kerk is tamelijk wel vereenigd, maar zij heeft ten eenenmale gefaald de wereld te bewaren voor onkunde, armoede, misdaad en oorlog. De Protestansche kerken, zelfs al waren zij tot één versmolten, zullen hierin falen, zoowel als Rome heeft gefaald, en wel om dezelfde reden.

In het verleden moge er allicht eene verontschuldiging te vinden zijn geweest voor onwetendheid met betrekking tot dit onderwerp, die verontschuldiging bestaat thans evenwel niet meer. De Heer heeft, in onze eigen dagen, het waar en eeuwig evangelie geopenbaard, en Zijne Kerk opgericht door de instrumentaliteit van den Profeet Joseph Smith. Hij heeft opnieuw Zijn Priesterschap hersteld, met de gaven en bevoegdheden daartoe behoorende. Laten wij allen ophouden gebouwen van hout op te trekken, van stroo, stoppelen en van zand. Laten wij in plaats daarvan bouwen op de soliede rots van openbaring, zilver, goud, en kostelijke steenen. Dan zal ons werk den toets kunnen doorstaan van den vurigen oven waarin de tegenwoordige tijd wordt beproefd.

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Zooals in één der vorige nummers van „De Ster” werd aangekondigd, is op 20 Aug. l.l. de halfjaarlijksche Conferentie van bovengenoemde afdeling gehouden. Drie vergaderingen waren belegd in het gebouw „De Geelvinck”, 's morgens om 10, 's middags om 2 en 's avonds om 6 uur.

De ochtend-vergadering werd ingeleid door het zingen van lied 1, waarna door Br. H. Schilperoort geopend werd door gebed. Nadat door het koor een der liederen Zions gezongen was, werd door Pres. Wm. Dalebout een kort woord van welkom gesproken en de aandacht gevraagd voor de verschillende sprekers aanwezig.

Als eerste spreker werd geroepen Pres. Bakke Postma van de Rotterdamsche Conferentie. De wetten van God, gegeven aan de kinderen der menschen, zijn eenvoudig en kunnen zelfs door kinderen gehoorzaamd worden. Een gevolg van het gehoorzamen ervan zijn de zegeningen, aan die wetten verbonden. Zij die in aloude tijden gehoorzaamheid aan die wetten betrachtten, waren zóó gezegend, dat zelfs enkelen in een zoodanigen staat van volmaaktheid kwamen, dat de aarde niet langer geschikt was hen woning te bieden, en zij door den Heer werden weggenomen. Spr. haalt aan, hoe zij, die gehoorzaam waren in de dagen van Noach, de eenigsten waren, die niet in het water omkwamen. Met kracht wordt door spr. aangedrongen op gehoorzaamheid.

Daarna werd op schoone wijze lied 200 door het koor ten gehoor gebracht.

De volgende spreker was Ouderling Geo Kreutzer, van Arnhem. In vervolg op de eerste spreker zegt hij, dat gehoorzaamheid een der beginselen is, waardoor we vrij worden, terwijl het ook een beginsel van macht is. Het heeft de Heiligen der Laatste Dagen groot gemaakt en de kracht die van hen uitgaat, alsmede van het Priesterschap, zijn enkel vruchten van gehoorzaamheid.

De volgende spreker was Dirk v. d. Berg, Pres. van de Arnhemsche Conferentie. Spreker gevoelt altijd vreugde, wanneer hij broeders en zusters in andere gemeenten ontmoet, en dit komt, omdat allen door één geest gedrenkt zijn, en dezelfde beginselen huldigen. Die beginselen worden niet gehoorzaamd door de leden, maar ook door de zendingen, ja zelfs door de profeten. De wereld verwerpt het geloof in profeten en openbaring, maar daarom juist zijn wij gezonden om van de goddelijke openbaring in deze dagen te getuigen. Na een krachtige getuigenis gegeven te hebben, eindigt spreker.

Tot slot werd gezongen door het koor lied 176, en met dankzegging geëindigd door Br. H. Meijer.

Om 2 uur precies, werd de middag-vergadering begonnen. Door allen werd lied 26 gezongen, en gebeden werd door Br. K. Kaper. Daarna zong het koor lied 28. Ouderling Rulon J. Sperry, werkzaam in Amsterdam, was de eerste spreker. Het Evangelie is de steen, waarvan Daniël sprak. Spreker verhaalde de geschiedenis van Nebukadnezar's droom en zijne uitlegging. We zijn nu in de dagen van de vervulling van den droom. En niet alleen is deze profetie vervuld, maar ook de profetie van Maleachi, dat Elia komen zou, om het hart der vaderen tot de kinderen weder te brengen, enz. is in deze dagen in vervulling gegaan.

Ouderling Mahonri A. Josepson was de volgende spreker. De mensch is met een doel op deze aarde geplaatst, een verheven doel. De zoon van God was zich Zijn doel bewust, vandaar dat hij Zijne moeder vraagt: „Wist gij niet dat ik moest zijn in de dingen mijns Vaders?” We moeten trachten liefde te bewijzen aan alle menschen. Allen moeten wij werken tot vooruitgang van het Koninkrijk Gods. De groote mannen der Kerk gevoelden het doel van hun leven, en werkten daarom met allen ijver.

Weder werd er een lofzang gezongen door het koor, waarna Jac. J. v. Langeveld, Pres. der Gron. Conferentie, het woord verkreeg. Naar aanleiding van het bijbelwoord: „In den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan,” trachtte hij de woorden van Joseph Smith's zending en het boek van Mormon, onder de aandacht te brengen. Na de Heiligen aangeraden te hebben, geen fouten bij anderen te zoeken, maar eigen hart rein te houden, eindigde spr. Door het koor werd gezongen lied 187, en deze bijeenkomst gesloten met dankzegging door Br. F. Wiegel.

De avond-vergadering mocht een goede opkomst genieten. Al de stoelen waren bezet, en ook hier werd met groote aandacht geluisterd. Door allen werd gezongen lied 57. Pres. B. Postma opende met gebed. Een schoone zang door het koor ging de eerste spreker vooraf. Deze was de Assistent-Redacteur van ons tijdschrift, Ouderling B. Tiemersma.

Het Mormonisme heeft vier uitgangspunten, door de Heiligen der Laatste dagen, beginselen genoemd. Oppervlakkig beschouwd bestaat

er niet veel onderscheid tusschen die beginselen en de beginselen van het overige Christendom. Maar bij nader inzicht zal een groot verschil kunnen worden opgemerkt. Spreker toont door voorbeeld aan wat geloof, als eerste beginsel, beteekent. Geloof is de basis van alle kennis, welke door het mensdome verkrege kan worden. Wij gelooven in een Opperwezen, vol van deugd, die daarom deugd beloonen wil, en kwaad straffen. Bekeering is het tweede beginsel. De Heer heeft steeds voorschriften gegeven, welke bij gehoorzaamheid vrede, vreugde en voorspoed geven, in het tegenovergestelde geval verwoesting en achteruitgang tengevolge zullen hebben. Bekeering is het nalaten van kwaad, om het goede er voor in de plaats te stellen. Verschillende waarheden worden ten slotte door spreker op zeer duidelijke wijze uiteengezet.

Na eerst weder een zeer schoonen lofzang van het koor genoten te hebben, verkreeg de leider, Pres. Wm. Dalebout, het woord. In krachtige bewoordingen voerde hij bewijzen aan voor de hemelsche instructies, aan Joseph Smith gegeven. De schriften getuigen van het openen der Hemelen. Daniël zag in visioen het Koninkrijk, dat nimmermeer verstoord zou worden. Geen geestelijk Koninkrijk, maar een aardsch Koninkrijk. Johannes zag den engel, welke vliegen zou in het midden des hemels, en het eeuwig evangelie wederbrengen zou. Hoewel aanvankelijk het Christendom deze waarheden verwierp, beginnen de verschillende secten te verkondigen dat de hemelen geopend zijn, hoewel op andere wijze. Spr. raadt de aanwezige vrienden ten sterkste aan een onpartijdig onderzoek in te stellen naar de schoone waarheden, in het Evangelie vervat.

Laatste spreker was Zendings-President John A. Butterworth. Hoewel onze godsdienst „Mormonisme” genoemd wordt, is het dit eigenlijk niet. Evenmin als hetgeen Noach predikte „Noachisme” was, of wat Abraham leerde „Abrahamisme”. Maar het is het Evangelie. Sprekende over het voortbestaan, doet spreker uitkomen, hoe de zgn. Mormonen gelooven, dat Jezus vóór de grondlegging der wereld verordineerd was. Door verschillende schriftuurplaatsen, zooals Job. 38, Jes. 14 en Openb. 12, bewees hij helder en duidelijk dat de geesten der menschen eenmaal een voortbestaan hadden. Spreker verklaart dat de menschen Gods kinderen zijn, en Hij hen verantwoordelijk zal stellen voor hunne daden.

Sprekende over den Bijbel, wordt door hem verklaard, dat de „Mormonen” er in gelooven, meer dan eenige andere secte. De bijbel is het wetboek van God en diegenen, welke hem gehoorzamen, zullen eenmaal dezelfde heerlijkheid verwerven kunnen, welke de Zoon van God heeft. Tot slot wordt verklaard, dat het Evangelie in Utah hetzelfde is, als overal elders door onze zendingen gepredikt wordt. Dit in verband met de geruchten, welke hieromtrent opgeld doen.

Pres. Dalebout naam nog even het woord om allen te danken, voor de aandacht dezen dag den sprekers geschonken. Waardeerde woorden werden gesproken voor de medewerking van het Amsterdamsche Zangkoor, dat op zoo schoone wijze de verschillende vergaderingen opluisterde. Een woord van dank mag ook niet onthouden worden aan de Zustershulpvereeniging, voor hare welwillendheid, bezeugen aan hen die van verre kwamen.

Nadat nog gezongen werd „Hoort tienduizend, duizend stemmen,” werd de vergadering door den leider met dankzegging gesloten.

Alles bijeen genomen, kan deze Conferentie een succes genoemd worden. Mogen de vruchten genoten worden door allen, die tot dit succes hebben medegewerkt.

J. J. v. LANGEVELD.

'T LEVEND WOORD.

Zalig, wien in 's levens morgen
't Levend woord der groote Schrift—
Voor de kleinen niet verborgen —
In den boezem werd gegrift!
Wien het vragend oog mocht stralen
Vaak van wonderbaren gloed,
Bij haar heilige verhalen,
Manna voor het jong gemoed!

Want die indruk kan niet sterven.
En de weêrklank van dat woord
Ruischt, waar ooit de voet moog'
zwerfen

Door het menschenleven voort:
Echo uit het vroom verleden,
Vol geloof en rein genot;
Wekstem uit der kindsheid Eden,
Moederwoord en woord van God!

Niet verloren, niet verloren,
In wiens reine kinderziel,
Als het Godszaad in zijn voren,
Eens dat woord des levens viel!
't Leeft, schiet op, zal vruchten dragen;
Sohoon 't verstikt scheen en
versmoord,
't Brengt in late najaarsdagen
Nog zijn oogst van zegen voort.

Neen, het woord gaat niet verloren
Voor het hart, des twijfels roof;
Uit den kampstrijd als herboren,
Rijst het kinderlijk geloof!
Ander licht vall' op de blâren
Van de schriften, die weleer
Hem zijn moeder mocht verklaren —
Ook dat licht is van den Heer!

INHOUD:

De Vader en de Zoon. blz. 261	Godsdienstige vraag-
„Spreek geen laster” . . „ 267	stukken blz. 269
De weg tot den Vrede „ 268	Amsterd. Conferentie. . „ 273
	't Levend woord. . . . „ 276

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.